

محمد رضا سنگری

سرمقه ساله تمنای بهاران در زمستان

حق جویی و بیدادستیزی ملتی بود که عاشورا را زیسته بود و با پشتوانه فرهنگی حماسی و بارور، بر ساختن فردایی رها از

زمستان، هزار هزار بار آمده است با آذرخش و تازیانه سرما و بارش باران و برکت.

تباهی و سیاهی را داشت. زمستان، تداعی خاطره‌های غروب‌ناپذیری است که از مشرق امام باوری، خودباوری، و هم‌باوری تابیدن آغاز کرد و بهمن رستگاری و سرفرازی را رقم زد.

بهمن، بهمن اسلام و امام و «تمام» بود. اسلامی که پایا و پویا و زایا - با همه دهان‌های شومی که خاموشی‌اش را پُف می‌کنند و امامی که ناباوران، ابهت و عظمتش را به ناگزیر معترف شدند، و «تمامی» که دست در دست هم «جویباروار» از خانه‌ها جاری شدند و به رودخانه کوچه‌ها و اقیانوس خیابان‌ها پیوستند، به امروز ما رسیده و ما میراث‌دار و امانت‌دار آنیم. این میراث عزیز و عظیم، با خویش، هنر و ادبایاتی آفرید که رسالت ما معلمان و دبیران، شناختن، پاسداشت و شناساندن آن است و تلاش در واکاوی و ژرف‌کاوی در آن، مجاهدتی از جنس همان مجاهدتی را می‌طلبد که در پانزده ماه خیزش و خون و هشت سال حماسه و پایداری شکل گرفت.

همت‌ها را باید به میدان آورد و ادبیات منظوم و منثور انقلاب را به نسلی که آن روزها را زیسته‌اند شناساند. مجله رشد آموزش زبان و ادب فارسی چشم به راه مقالاتی در همین زمینه است؛ مقالاتی که در کنار تبیین و تحلیل ادب کلاسیک، این چشم‌انداز بشکوه و زیبا را نیز بنماید و بنمایاند. این زمستان بهار آمیز و بهار انگیز خجسته باد.

و بهار، هزاران هزار بار با کاروان شکوفه و نسیم و نغمه هزارا! تابستان و خزان نیز در منظومه این رفت و آمد، طلوع و غروب‌ها داشته‌اند و ناگزیر و «توبتمند» آمده‌اند و رفته‌اند.

ما انسان‌ها نیز در یکی از همین فصول آمده‌ایم و می‌رویم با خاطره‌هایی که در حافظه زمان گم می‌شوند و تنها اندکی از آنان، به مدد عظمت و شعاع تأثیر یا با پشتوانه قلمی هنرمند و نقشی زیبانگار، توفیق ماندگاری و پایایی می‌یابند.

هیچ فصلی از خاطره‌های بزرگ تهی نیست؛ خود ما خاطره فصلی هستیم که در آن چشم باز کرده‌ایم؛ چه، چشم ناگزیر به تماشا و حضور در جهان و چه چشمی که در ولادت ثانویه - به تعبیر عرفا ولادت از خویش - به حقیقت جان و جهان گشوده‌ایم.

زمستان، در تاریخ همه ملت‌ها «بهاران» داشته است؛ رخدادهای شیرین و شگفت و شکوهمندی که با فرهنگ، هویت، سرنوشت و هستی آن جامعه پیوند داشته است و زمستان ایران نیز یادآور یکی از این «بهاران» است.

این بهار، ولادت انقلاب اسلامی و به بارنشینی کوشش‌ها، جوشش‌ها، ایثارها و پاک‌بازی‌های ملتی است که ایمان در آوندهایش جریان داشت و یگانگی و همگامی و همراهی در تاروپودش.

بهمن بهار آور، آیینۀ آیین عزت طلبی، آزادی خواهی،

